

deSingel

vr 18 okt 2013

Blauwe zaal Grote podia

Café Zimmermann

olv. Céline Frisch

Café Zimmermann © Pascal Gérard

inleiding **Bruno Forment** | **19.15 uur** | **Blauwe foyer**
begin **20 uur** | pauze omstreeks **20.45 uur** | einde omstreeks **21.50 uur**

Instrumentale barok

2013-2014

Bach Concentus olv. Ewald Demeyere
za 28 sep 2013

Café Zimmermann olv. Céline Frisch
vr 18 okt 2013

Lautten Compagney olv. Wolfgang Katschner
za 30 nov 2013

Brecon Baroque olv. Rachel Podger
vr 14 feb 2014

Café Zimmermann

Céline Frisch muzikale leiding & klavecimbel

Pablo Valetti, Mauro Lopes Ferreira,

David Plantier, Kepa Artexte viool

Petr Skalka cello

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

**REAGEER
& WIN**

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt
u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

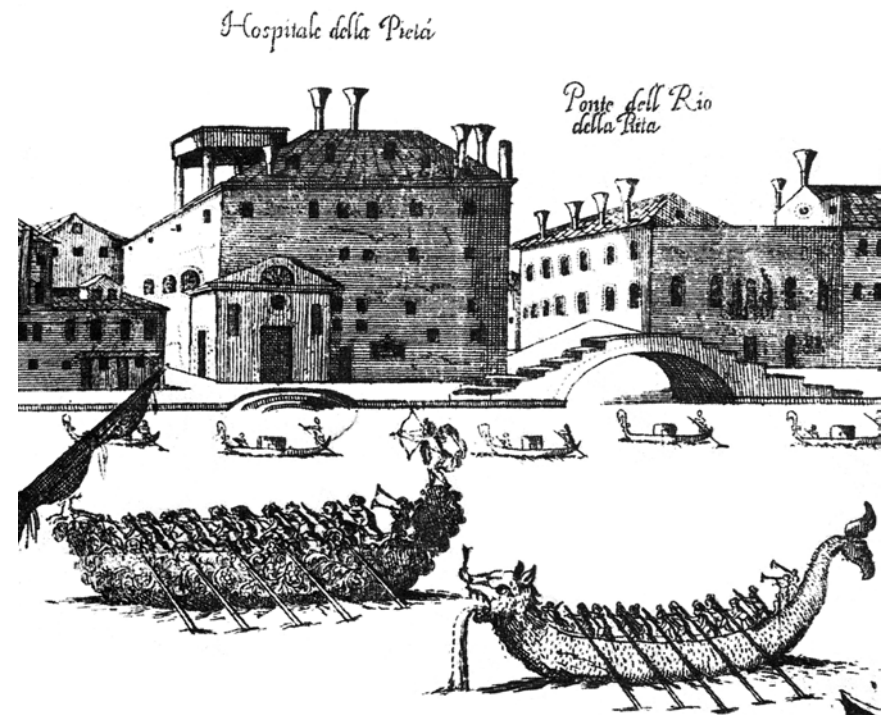

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drinkjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

Gevel van het Ospedale della Pietà in Venetië, 1686.

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Concerto nr 11 in d voor 2 violen, cello en strijkers, RV565* 10'
Allegro - Adagio e spiccato - Allegro
Largo e spiccato
Allegro

Concerto nr 7 in F voor 4 violen, cello en strijkers, RV567* 9'
Andante
Adagio
Allegro - Adagio
Allegro

Concerto nr 9 in D voor viool en strijkers, RV230* 8'
Allegro
Larghetto
Allegro

Concerto voor cello en strijkers in G, RV414 10'
Allegro molto
Largo
Allegro

pauze

Concerto nr 10 in b voor 4 violen, cello en strijkers, RV580* 10'
Allegro
Largo - Larghetto
Allegro

**Concerto voor viool, cello en strijkers in F
'Il Proteo o sia il Mondo al rovescio', RV544** 9'
Allegro
Largo
Allegro

Concerto nr 12 in E voor viool en strijkers, RV265* 10'
Allegro
Largo e spiccato
Allegro

Concerto nr 8 in a voor 2 violen en strijkers, RV522* 11'
Allegro
Larghetto e spiritoso
Allegro

* uit 'L'Estro Armonico, opus 3, Libro Secondo'

Dit concert wordt opgenomen door Klara en uitgezonden op 20 november om 20 uur in het programma 'Klara Live'

Vivaldi, modernist!

Antonio Lucio Vivaldi (1678-1741) was een veelschrijver, dat is het minste wat men kan zeggen. Zijn “furie de composition” swingde soms dusdanig de pan uit dat een volledig concerto vlugger op papier stond dan een kopiist het kon overschrijven (dixit Charles de Brosses, anno 1739). Bijlange niet alles wat Vivaldi ons nagelaten heeft, is wereldschokkend; bijwijlen duiken dezelfde noten op in verschillende partituren. Echter, dat de man vijfhonderd keer hetzelfde concerto componeerde, zoals Igor Stravinsky in een gratuite bui stelde, is een brug of tien te ver. Vivaldi heeft wel degelijk talrijke composities van aanzienlijke kwaliteit geproduceerd waarmee hij zich als één van de grootste pottenbrekers van zijn tijd manifesteerde. Tot deze ‘topstukken’ behoren alleszins het ‘Libro Secondo’ uit ‘L’Estro Armonico’, het Celloconcerto RV414 en het dubbelconcerto ‘Il Proteo ò sia Il Mondo al rovescio’.

Venetië als instrumentale broedplaats

Mogelijk was het al ten tijde van Carlo Fedeli (ca.1622-1685) dat Venetië aan de instrumentale virtuositeit verslingerd raakte. Onder Fedeli’s concertmeesterschap van de San Marcobasiliek (1661-85) mochten getalenteerde musici solo’s spelen tijdens bijzondere misdiensten. Eén van die virtuozen was Giovanni Battista Rossi (ca.1655-1736), in het echte leven Vivaldi geheten maar zo genoemd omwille van zijn opvallende haardos. In 1665 was deze ‘Rossi’ met zijn ouders uit Brescia naar Venetië verhuisd. Twintig jaar later werd hij er aan de San Marco aangenomen als violist.

Niet alleen binnen kerkelijke context werden er duivelse solo’s gespeeld; ook in het razend populaire ‘dramma per musica’ ging de instrumentale muziek met bokkensprongen vooruit. In de orkestrale passages van sommige aria’s probeerden componisten als Giovanni Legrenzi (1626-1690) nieuwe instrumenten en/of combinaties uit, naast effectrijke texturen, versieringen en structuren. Maar vooral ontdeedden Venetiaanse meesters hun muziek van alle retorische overdaad om zo het hart van de luisteraar op directere wijze aan te spreken.

Deze en andere trends op instrumentaal vlak werden als geen ander

gecultiveerd in de vier Venetiaanse ‘ospedali’ wier kassen gespijsd werden met concerten voor de beter gegoede klasse: het Ospedale dei Derelitti of Ospedaletto, een tehuis voor ‘aan hun lot overgelaten’ kinderen; het Ospedale degli Incurabili ofte ‘der ongeneeslijken’; het Ospedale di San Lazzaro e Mendicanti, bevolkt door straatarmen; en tenslotte het Pio Ospedale della Pietà, het ‘vrome tehuis der barmhartigheid’ waar men zich ontfermde over de baby’s die door radeloze ouders te vondeling werden gelegd. In de zeventiende eeuw vervoegden gerenommeerde musici de rangen van deze vier instellingen om hun artistieke peil des te hoger te brengen. Zo gaf Vivaldi senior van 1689 tot 1693 les aan het Mendicanti, was de eerder genoemde Carlo Fedeli van 1662 tot 1672 actief aan het Ospedale della Pietà, en werd de Romeinse klavecijnist Francesco Gasparini (1668-1727) in 1701 als kapelmeester (‘maestro di coro’) aangeworven van laatstgenoemd instituut om de muzikaal meest gevorderde meisjes (‘figlie di coro’) tot ‘maestra’ of hulpleerkrachten op te leiden. Gasparini geloofde zo sterk in het potentieel van deze dames dat hij ijverde voor de aanstelling van een afzonderlijke docent viool: Antonio Vivaldi.

In september 1703, zes maanden na zijn inwijding tot priester (‘sacerdote’), tekende Vivaldi een contract met het Ospedale della Pietà. Zijn aanwezigheid zorgde vrijwel meteen voor een hausse in de beoefening van alle strijkinstrumenten. Vivaldi onderwees namelijk niet alleen de ‘reguliere’ leden van de vioolfamilie, de viool, altviool en violoncello, maar zette ook in op minder courante instrumenten (bijvoorbeeld de viola d’amore en viola da gamba) die hij speciaal liet aankopen. Zeker toen Vivaldi, een jaar na zijn aantreden, ophield misdiensten op te dragen, naar eigen zeggen omwille van de ‘hartkramp’ (angina pectoris) waaraan hij sinds zijn geboorte leed, werd hij een rijzende ster aan het muziekkfirmament. In 1705 publiceerde hij zijn opus 1, de ‘Suonate da camera a 3’, vier jaar later de Vioolsonates opus 2. Bovenal was het echter met zijn opus 3 dat Vivaldi een Europese beroemdheid werd.

‘L’Estro Armonico’ opus 3, Libro Secondo

Ongeveer in september 1711, rond de tijd dat Vivaldi’s contract met het Ospedale della Pietà na een tweejarige breuk werd hernieuwd, verschenen in Amsterdam twee boeken met telkens zes concerto’s onder de titel ‘L’estro armonico’ (‘Harmonieuze vindingrijkheid’). De bundels werden opgedragen aan de Florentijnse Groothertog Ferdinando III de’ Medici. Waarom vertrouwde Vivaldi de publicatie toe aan de Amsterdammer Estienne Roger, in plaats van aan Giuseppe Sala of Antonio Bertoli, de uitgevers van respectievelijk zijn opus 1

Antonio Vivaldi. Schilderij van François Morellon La Cave, 1723
© Museo Bibliografico Musicale Bologna

en 2? Waarom verkoos de katholieke Venetiaan een uit Normandië uitgeweken protestant boven – wellicht katholieke – uitgevers uit de stad waar de moderne muziekdruk ooit was ontstaan? We lezen het antwoord in Vivaldi's voorwoord tot de 'dilettanti di musica': "Ik beken maar al te graag dat, indien mijn composities in het verleden, naast hun andere gebreken, ook het nadeel kenden van een [slechte] uitgave, hun grootste voordeel er nu in zal bestaan gegraveerd te zijn door de beroemde hand van Monsieur Estienne Roger." Terwijl in Venetië nog met losse typen gedrukt werd, wat met de nodige zetduivels en slordig ogende notenbalken gepaard ging, graveerde Roger de muziek rechtstreeks in de koperplaat, wat een eindeloos sierlijker resultaat opleverde. Voor een meesterwerk als Vivaldi's 'L'Estro Armonico' was zo'n mooie, 'moderne' uitgave zeker geen overbodige luxe.

'L'Estro Armonico' kenmerkt zich door een interessante opbouw in vier cycli van telkens drie concerto's: één voor vier 'violini principali' (nummers 1, 4, 7 en 10), één voor twee solisten (nummers 2, 5, 8 en 11), en één voor een enkele solist (nummers 3, 6, 9 en 12). De gecombineerde vindingrijkheid ('estro') en balans ('armonia') van de verzameling bevindt zich onder meer in de structuur van de verschillende concertobewegingen, die volgens de 'ritornellovorm' zijn geconcipeerd: orkestrale 'tutti' worden, analoog aan de opera-aria, afgewisseld met solopassages en ondergaan zodoende een tonale en thematische ontwikkeling. Voor zowel het getrainde als het ongeoefende gehoor werkt dit principe uitstekend. Immers, refreinen met bekend, 'terugkerend' materiaal (vandaar de naam 'ritornello') worden opgevolgd door solistische coupletten die thematisch meestal autonoom zijn van de ritornello's.

Elk individueel nummer heeft bovendien iets apart te bieden. Bijvoorbeeld bezit het **nummer 7 voor vier violen in fa groot (RV567)** geen drie (vlug-langzaam-vlug) maar vijf bewegingen, te beginnen bij een bekoorlijk Andante (3/4) waarvan de gepunteerde figuren in volle akkoorden met imitatieve en andere passages gealterneerd worden. In het spannende Adagio (4/4) demonstreert Vivaldi zijn 'estro' met gedurfde modulaties die een halve cadens voorbereiden. In de derde beweging (Allegro in 4/4) vangt het solistische feest echt aan met de typisch Vivaldiaanse sequensen (herhalingen van hetzelfde materiaal op verschillende toontrappen) en parallelle tertsen, die we ook al in zijn opusnummers 1 en 2 aantreffen. Het tweede Adagio (4/4) vormt een modulerende schakelpassage van slechts vijf maten naar een Allegro dat met zijn driekwartsmaat en stemming een gepaste tegenhanger vormt van de openingsbeweging.

Een stuk ernstiger is het **nummer 8 voor twee violen in la klein (RV522)**. Hiervan opent het Allegro (4/4) met twee 'coups' die de tonica en dominant exposeren om zich vervolgens via allerhande toonladders en andere figuren te ontwikkelen. De concertante violen worden gelijkwaardig behandeld aan de orkestrale stemmen. Het bloedmooie Larghetto e spiritoso (3/4) in re klein roept met een unisono omspeeld, dalend tetrachord (d-c-Bes-A) herinneringen op aan de lamenten van de Venetiaanse opera. Zesendertig ijzingwekkende maten lang zal de altvioolpartij de basstem vormen, om pas in het laatste ritornello weer het woord te geven aan de continuo. In de afrondende beweging, een Allegro in 3/4, versmelten de verschillende violen via canonische structuren tot weefsels die auditief meer opleveren dan de som der delen. Indringend hierbij zijn de abrupte akkoorden, die de ritmische stroom onderbreken, of de passages waarin de tweede viool door tremolo's in de eerste viool gesecondeerd wordt.

Brengt Vivaldi met de openingsmaten van het **nummer 9 voor één viool in D (RV230)** een eerbetoon aan de Franse ouvertuurestijl? Wat er ook van weze, de hommage duurt slechts een drietal maten en breekt los in een stuwend Allegro (4/4) dat zijn Venetiaanse wortels nooit verloochent. Waarop een Larghetto in 3/4 in achtste noten een homofoon akkoordschema presenteert dat door de solist 'bezongen' wordt. Het tweede Allegro zoekt met zijn 3/8-maat dansante sferen; middenin wordt het ritme even opgedreven door de solist (van zestienden naar tweeëndertigsten) om uit te monden in volmondige akkoorden in zestiende noten.

Het **nummer 10 voor vier violen (RV580)** laat ons een veel delicates klankschap binnentreden: si klein, de wereld van dood, wanhoop, fatalisme en duisternis. Bach, die zijn 'Hohe Messe' in deze tonaliteit concipieerde en er onder meer ook in de 'Johannespassion' veelvuldig gebruik van maakte, moet ronduit verliefd geweest zijn op dit specifieke concerto: terwijl Bach vijf nummers uit 'L'Estro Armonico' voor klavecimbel en orgel transcribeerde (nummers 3, 8, 9, 11 en 12, tot respectievelijk BWV978, 593, 972, 596 en 976), transformeerde hij dit werk tot het concerto voor vier klavecimbels (BWV1065), evenwel het geheel naar la klein transponerend. Vivaldi's Allegro (4/4) demonstreert een perfecte stemvoering, met zeven verschillende stemmen (vier violen, twee altviolen en basso continuo) die in de meeslepende ritornello's individueel aan het woord zijn. Het Largo (3/4) wordt als prelude ingezet door een dominant septiemakkoord om, enkele modulaties later, in een beklijvend Larghetto (3/4) over te lopen waarin de vier 'violini principali' evenveel soorten arpeggio's

tegelijkertijd laten horen: de ene speelt in tweeëndertigste noten, de tweede, derde en vierde in zestiende noten, de tweede viool "sempre legato come stà" ("steeds legato zoals het er staat", namelijk met telkens drie noten gebonden, één los), de derde "sempre sciolto" (staccato) en de vierde in een "forma di arpeggio sempre legato come stà" ("een type arpeggio dat steeds legato is, zoals het er staat", zijnde in groepjes van twee noten). Het resulterende weefsel, met begeleiding door de altviolen en violoncello in achtste noten, is ronduit ongehoord. Ook het tweede, stormachtige Allegro (6/8) blinkt uit in originaliteit. Bijvoorbeeld mag de eerste vioolstem, naar het einde toe en indien de uitvoerder het belooft, in de hoogte geoctaveerd worden ("alla ottava alta se piace").

Het bizarre, slechts éénendertig maten-durende openingsallegro (3/4) van **nummer 11 voor twee violen in re klein (RV565)** vangt aan met een duel tussen de elkaar echoënde soloviolen en vervolgt met een solo voor de cello (!) met continuo-begeleiding. Een drie maten-durend Adagio e spiccato (4/4) vormt de optel naar een fuga in Allegro (4/4) waarvan Vivaldi het subject ontleende aan een cellosonate uit het opus 1 (1708) van Benedetto Marcello, de toekomstige auteur van 'Il teatro alla moda' (1720), die vlijmscherpe satire van Vivaldi's opera-activiteiten. De ontlening doet niets af van het contrapuntische meesterschap van deze beweging, en nog minder van haar prachtige cadens (in Adagio). Als intermezzo horen we een beknopt Largo, een siciliano in 12/8 waarin één violsolist (!) op de voorgrond treedt met chromatische toverkunsten. Het concerto besluit met een onstuimig Allegro in 4/4.

'L'Estro Armonico' kent zijn apotheose met het **nummer 12 voor één viool in mi groot (RV265)**. In het ogenschijnlijk eenvoudige Allegro in 4/4 breidt Vivaldi de lengte van de solo's stelselmatig uit van zeven naar dertien (solo 2) tot vierentwintig maten (solo 3), wat op kwalitatief vlak gepaard gaat met een episode die eerst braafjes binnen de hoofdtoonard vertoeft en wordt gekortwiekert door het orkest, ten tweede mag moduleren naar do kruis klein en wél een eigen cadens krijgt, en tenslotte een modulerend vertoog houdt met tonale schijnbewegingen. Het middendeel, Largo (4/4), blijft grotendeels in de hoofdtoonard maar cadenseert in si groot en flirt met canonstructuren. Het slotallegro (3/4) trakteert de luisteraar op een fijn raderwerk van imitatieve texturen. Kortom, 'L'Estro Armonico' Boek Twee etaleert stuk voor stuk exuberante, aanstekelijke bewegingen die een grote virtuositeit koppelen aan een rijk ensemblespel en een weelde aan klankkleuren en texturen.

L'ESTRO ARMONICO

CONCERTI

Consacrali

ALL' ALTEZZA REALE

Di

FERDINANDO III

GRAN PRINCEPE DI TOSCANA

Da D. Antonio Vivaldi

*Musico di Violino e Maestro de Concerti del
Dio Ospedale della Pietà di Venezia*

OPERA TERZA

LIBRO SECONDO.

A. BERTOLDI

Aux depens D' ESTIENNE ROGER Marchand Libraire
& Michel Charles Le Cene

De violoncello als protagonist

Er werd al aangegeven dat Vivaldi meer uitrichtte aan het Ospedale della Pietà dan vioolles geven; ook de andere strijkers werden door hem gedoceerd. De cello speelde een belangrijke rol aan het instituut. Meer nog, er bestaan aanwijzingen dat Vivaldi zijn eerste concerto's verkocht aan een Duits cellist, Franz Horneck, in de winter van 1708-9. Er bestaat echter nooit absolute zekerheid over de precieze ontstaansdatum van die concerto's (1708 of vroeger?) omdat Vivaldi de gewoonte had een muzikaal 'archief' bij te houden – de huidige verzameling Vivaldi-autografen van de Biblioteca Nazionale van Turijn – dat hij kon aanboren wanneer de gelegenheid zich voordeed.

Het is in dat 'archief' dat zich het **Concerto voor violoncello (piccolo) en strijkers in sol groot (RV414)** bevond en nog steeds bevindt.

Vermoedelijk componeerde Vivaldi dit werk rond 1730 om het nog later te herwerken tot het fluitconcerto RV438. De structuur ervan is breder opgevat dan de concerto's uit 'L'Estro Armonico': zo duurt het openingsritornello van het Allegro molto (4/4) zeventien maten, terwijl de eerste solo zestien maten in beslag neemt, het daaropvolgende tutti dertien. Daarnaast oogt de vierstemmige textuur van de tutti (twee violen, altviool en basso continuo) een stuk 'klassieker' dan de tot zevenstemmige tutti van Vivaldi's eerste concertobundel. Ten derde moet Vivaldi, die indertijd ook een druk bezet impresario was, minder tijd in dit stuk gestopt hebben: de slotritornello's van de drie bewegingen herhalen letterlijk ('dal segno') materiaal dat al werd gehoord. Dit neemt niet weg dat ook dit 'galante' pareltje genoeg mooie momenten bevat om niet als haastwerk bestempeld te worden: een beklijvend Largo en een pittig tweede Allegro, beiden in driekwartsmaat. Daarenboven stelt dit concerto grote vereisten aan de solist wat de ambitus (afstand tussen de laagste en hoogste noot), intonatie (trefzekerheid), articulatie (afwisseling tussen staccato en legato), intervalstructuur (grote sprongen tussen de noten) en expressie (van 'furioso' tot 'cantabile') betreft.

Niet minder spitsvondig is het **Concerto voor viool, cello en strijkers in F (RV544)**, dat mogelijk uit de vroege jaren 1710 stamt. Zo zijn de solopartijen inwisselbaar: "Il Violino Principale può sonare li soli del Violoncello et al rovescio il Violoncello può sonare li soli del Violino", staat er in Vivaldi's autograaf. Nieuw was dit procédé niet – Giovanni Maria Ruggieri (ca.1665-1725), van wie Vivaldi materiaal zou ontleen voor zijn Gloria RV588, zou het al eerder toegepast hebben – maar het klinkende resultaat is wel door en door Vivaldiaans. Het openingsallegro wordt beheerst door dactylus- (lang-kort-kort) en anapestritmes (kort-kort-lang), pedaalnoten in de altvioolstem

en drukke tegenbewegingen in de verschillende stemmen. In het Largo, een duet in do groot, wisselen de twee protagonisten elkaar af boven een sobere continuo, en in het (Allegro) in 3/4 imiteren de twee kempfanen elkaar in andermans register. Vivaldi herwerkte het concerto voor een bezetting met twee traverso's, twee hobo's, viool, cello, klavecimbel, strijkers en basso continuo. Gezien de grote 'transformeerbaarheid' van dit concerto (inwisselbaarheid solopartijen, adaptatie voor ander instrumentarium) is het geen wonder dat Vivaldi het de goldoniaanse bijnaam 'Il Proteo ò sia Il Mondo al rovescio' (Protheus, of de wereld op haar kop) gaf, naar de mythische zeegod in eeuwige metamorfose.

Vivaldi's moderne (weer)klank

In 1975 maakte één van de belangrijkste naoorlogse componisten zich druk om het 'valse' beeld dat de herontdekking en overconsumptie van Vivaldi hadden opgeleverd: Luigi Nono fulmineerde tegen de idee dat Vivaldi's muziek vooral een ontspannend, dromerig karakter zou hebben. "Daarentegen," opperde Nono, "meen ik dat het correct zou zijn Vivaldi te bestuderen binnen de context van de geschiedenis van de Venetiaanse Republiek, in verband met de traditie van de Italiaanse en buitenlandse muziek (Bach), opdat zijn ware rol in zijn tijd opgehelderd zou worden." Hoewel veel musicologen tegen 1975 beseften welke impact Vivaldi had op tijdgenoten, suggereerden doorsnee-uitvoeringen van zijn muziek een idyllische sfeer die uitstekend paste bij films zoals Roland Verhaverts 'Pallieter' (1976), maar helemaal niet overeenstemde met de ware Vivaldi. Nono's uitspraak blijkt profetisch, want vanaf de late jaren 1970, met de herintroductie van Vivaldi op historische instrumenten, begonnen de creaties van de roodharige priester pittiger, frisser en 'moderner' dan ooit te klinken.

Café Zimmermann

Geïnspireerd door de sfeer van openheid en gezelligheid tussen publiek, repertoire en muzikanten, besloten violist Pablo Valetti en klaveciniëste Céline Frisch in 1999 het ensemble Café Zimmermann op te richten. Het is een duidelijke knipoog naar Gottfried Zimmermanns beroemde koffiehuis te Leipzig, waar de grote muziekliefhebber ten tijde van Bach en Telemann wekelijks over de vloer kwam voor de bijeenkomsten en concerten. Het koffiehuis van Zimmermann bood het concertpubliek een breed spectrum aan repertoire: er weerklonk zowel muziek van landgenoten Bach, Telemann en de componisten van de Dresden hofkapel, alsook werken van grote Europese componisten die per transcriptie of reizende musici overgeleverd werden. De barokke muziek van de 18de eeuw vormt dan ook het onderzoeksgebied van het ensemble. De kern van het ensemble bestaat uit zes muzikanten – vijf strijkers en een klavecimbel. Andere strijkers of blazers worden toegevoegd afhankelijk van het programma. Café Zimmermann werkte reeds samen met Gustav Leonhardt, Sophie Karthäuser, Roberta Invernizzi, Dominique Visse en met de koren Les Éléments en Accentus. Het ensemble is in residentie in het Grand Théâtre de Provence in Aix-en-Provence en is regelmatig te gast op festivals en concerthuizen zoals Théâtre de la Ville, Salle Gaveau en de Cité de la Musique in Parijs, het Festival van Innsbruck, Bach Festival Leipzig, Automne Musical in het paleis van Versailles, de barokfestivals in Pontoise, Sablé sur Sarthe, Lanvelles, het festival Printemps des Arts in Nantes, etc. Daarnaast gaat het ensemble regelmatig op tournee naar Japan, China en Zuid-Amerika. Café Zimmermann heeft heel wat lof ontvangen vanuit de internationale pers voor zijn cd-opnamen bij het label Alpha. Zo werden er opnamen gerealiseerd van de wereldlijke cantates en de Goldbergvariaties van Bach, klavecimbelwerken en aria's van Lully en Anglebert en de Concerti Grossi van Avison naar de sonates van Scarlatti. Recent werd hun opname van 'L'Estro Armonico' van Vivaldi uitgebracht.

www.cafe-zimmermann.com

DESINGEL TIJDLIJN CAFÉ ZIMMERMANN

18 okt 2013

Café Zimmermann olv. Céline Frisch

Vivaldi

15 feb 2012

Café Zimmermann olv. Céline Frisch

Händel

Café Zimmermann

muzikale leiding & klavecimbel

Céline Frisch

solisten

viool

Pablo Valetti

Mauro Lopes Ferreira

David Plantier

Kepa Artexe

cello

Petr Skalka

ripieni

viool

Timoti Fregni

Maria Gomis

Jérôme Akoka

Oriol Alguero

altviool

Patricia Gagnon

Lucie Uzzeni

cello

Emmanuel Jacques

Marine Rodallec

contrabas

Ludek Brany

Céline Frisch

Céline Frisch (° 1974, Marseille) ontdekte het klavecimbel op de leeftijd van zes jaar. Na haar studies aan de Schola Cantorum in Basel in de klas van Andreas Staier, begon ze op te treden als soliste en in kamermuziekensembles, en in 1999 richtte ze met Pablo Valetti het ensemble Café Zimmermann op. Naast haar activiteiten met Café Zimmermann, zet Céline Frisch ook haar carrière verder als soliste zowel in barokrepertoire als 20e-eeuws en hedendaagse muziek. Sinds 2007 verdiept ze zich in de muziek van Mozart op pianoforte. Ondertussen werd ze uitgenodigd op de meest prestigieuze concertpodia in Frankrijk. Zo was ze te horen op de podia van Radio France, het Théâtre de la Ville in Parijs en het Auditorium van het Louvre, en speelde ze op festivals als Ile de France, la Roque d'Anthéron, Octobre en Normandie, Folle Journée de Nantes en Été musical de Dijon. Ook is ze regelmatig te horen in Washington, Toronto, Buenos Aires, Sydney, Seoul, Brussel, Amsterdam, Lissabon, etc. Vooral haar uitvoeringen van J.S. Bach kregen in de internationale muziekpers veel lofbetuigingen. Naast Bach spelen ook de Franse muziek uit het tijdperk van Lodewijk XIV, de werken van Engelse virginalisten en de Duitse muziek van de 17e eeuw een belangrijke rol in haar repertoire. Maar ook 20ste-eeuwse muziek en hedendaagse creaties staan op haar repertoire (Manuel de Falla, Henri Dutilleux, François Sarhan, Brice Pauset ...). Haar opnamen, gewijd aan de muziek van Bach, Rameau en D'Anglebert werden zeer positief onthaald en bekroond met belangrijke prijzen. Zo ontving haar opname van de Goldbergvariaties de Diapason d'or 2002 en de Choc de l'année 2001 van Le Monde de la Musique. Haar cd met klavecimbelwerken van Rameau werd bekroond met de Grand Prix van de Académie Charles Cros. In 2009 werd aan Céline Frisch de titel van Chevalier des Arts et Lettres toegekend.

www.celinefrisch.com

DESINGEL TIJDLIJN CÉLINE FRISCH

18 okt 2013

Café Zimmermann olv. Céline Frisch
Vivaldi

15 feb 2012

Café Zimmermann olv. Céline Frisch
Händel

Céline Frisch © Pascal Gérard

Binnenkort in deSingel

**Cappella Mediterranea
& Choeur de Chambre de Namur**

olv. Leonardo García Alarcón

Hana Blaziková, Céline Scheen sopraan

Fabían Schofrin contratenor

Zachary Wilder, Fernando Guimarães tenor

Victor Torres bariton **Sergio Floresti** bas

C Monteverdi

Vespro della Beata Vergine

Leonardo García Alarcón © Bertrand Pichêne

zo 27 okt 2013 | 15 uur! | Blauwe zaal

Gratis inleiding Jacques Van Deun | 14.15 uur | Blauwe foyer

€42,36,30 (basis) | €36,30,26 (-25/65+) | €8 (-19 jaar)

deSingel

Internationale Kunstcampus

architectuur

theater

dans

muziek

www.desingel.be

t +32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.

STAD ANTWERPEN

mediasponsors

DE GROENE
AMSTERDAMMER

Knack

